

ПОВЯРВАЙ МИ

Дж. П.
Дилейни

От автора на бестселъра
„Момичето преди“

СН
СОФТПРЕС

риятелят ми закъснява.

Това бихте си казали, ако ме видите как седя тук – на бара в този модерен корпоративен нюйоркски хотел – и се опитвам да пия безалкохолния си коктейл с доматен сок така, че да ми стигне за цялата вечер. Поредната млада жена със сериозна професия, излязла на среща. Може би малко поиздокарана от жените наоколо. Не изглеждам така, сякаш токущо съм излязла от офиса.

В другия край на бара групичка млади мъже пият и си разменят шегички, като се побутват един друг по рамото в края на всяка смешка. Един от тях – привлекателен, елегантно облечен, атлетичен – среща погледа ми. Усмивва се. Извърщам очи.

Не след дълго малко по-навътре се освобождава маса, затова вземам питието си и сядам на нея. И тогава, съвсем неочаквано, се разиграва следната сцена:

ИНТЕРИОР. БАРЪТ НА ХОТЕЛ „ДЕЛТЪН“,
ЧЕТИРЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА УЛИЦА, НЮ ЙОРК – НОЩ

МЪЖ
(враждебно)

Извинете?

Пред мен е застанал някой. Бизнесмен на около четиресет и пет, облечен в скъп костюм със свободна кройка, който загатва, че не е просто обичайният сухар на изпълнителна длъжност. Косата му се спуска върху яката на ризата, малко по-дълга е от типичното за Уолстрийт.

Ядосан е. *Много* ядосан.

АЗ

Да?

МЪЖ

Това е *моята* маса. Просто отидох до тоалетната.

Той показва с ръка лаптопа, пиетието и списанието, които някак бях пропуснала да забележа.

МЪЖ

Това е *моето* питие. *Моите* неща. Тази маса очевидно е заета.

Хората наоколо започват да се обръщат към нас. Но конфронтация няма да има, никакви изблици на нюйоркски стрес. Аз вече се изправлям и премятам дамската си чанта през рамо. Обезвреждам ситуацията.

АЗ

Извинете – не бях забелязала. Ще потърся друго място.

Правя крачка встрани и се оглеждам безпомощно, но заведението е пълно и предишното ми място вече е заето. Друго място *няма*.

С периферното си зрение долавям как той ме оглежда, как очите му се плъзват по самото „Дона Карън“ на Джес – онова скъпото, което пази за прослушвания, от мек тъмен кашмир, който кара светлата кожа и тъмната ми коса да изпъкват. И как осъзнава, че допуска глупава грешка.

МЪЖ

Почакайте... предполагам, че можем да я споделим.

Той посочва масата.

МЪЖ

Има място и за двамата – аз само се опитвах да свърша малко работа.

АЗ

(с благодарна усмивка)

О! *Благодаря.*

Оставям обратно чантата си и сядам. Следва кратко мълчание, което внимавам да не наруша. Той трябва да направи първата крачка.

И естествено, когато заговаря отново, гласът му е едва доловимо променен – по-дрезгав, по-плътен. И гласовете на жените ли се променят по същия начин? Някой път трябва да поекспериментирам с това.

МЪЖ

Очаквате ли някого? Обзалагам се, че се е забавил заради снега. Затова и аз ще остана още една вечер – на „Ла Гуардия“ е пълен хаос.

Усмиввам се мислено, защото всъщност е доста хитър начин да се опитва да разбере дали човекът, с когото имам среща, е мъж или жена, като същевременно ми покаже, че самият той е сам.

АЗ

Значи може би ще поостана.

Той кимва към вече празната ми чаша.

МЪЖ

В такъв случай мога ли да ви поръчам още едно?
Между другото, аз съм Рик.

От всички барове във всички градове по целия свят...²

АЗ

Благодаря ти, Рик. Едно мартини звучи чудесно.
А аз съм Клер.

РИК

Приятно ми е да се запознаем, Клер. И... хъм...
извинявай за преди малко.

АЗ

Не, напротив, вината беше моя.

Казвам го с такава непринудена безгрижност, с такава благодарност, че дори самата аз бих се учудила, че е лъжа.

Но пък в крайна сметка това не е лъжа. Това е *да се държиш достоверно при въображаеми обстоятелства*. Кое то, както сами ще откриете, е съвсем различно нещо.

Сервитьорката донася поръчката ни. Когато си тръгва, един мъж на съседната маса се навежда през масата и започва да ѝ се кара заради някакво забравено питие. Наблюдавам я как намусено измъква една химикалка иззад ухото си, сякаш може да издърпа и думите на клиента и да ги запрати на пода.

Това бих могла да го използвам, казвам си. Прибирам го някъде в базата данни и насочвам вниманието си обратно към мъжа срещу мен.

АЗ

Какво те води в Ню Йорк, Рик?

---

² Цитат от филма „Казабланка“, с който героят на Хъмфри Богарт – Рик Блейн, скърби за любимата жена. – б. пр.

РИК

Бизнес. Аз съм адвокат.

АЗ

Не ти вярвам.

Рик изглежда озадачен.

РИК

Защо?

АЗ

Адвокатите, които познавам, са грозни и скучни.

Той също се усмихва.

РИК

Всъщност моята специалност е музикалният бизнес. Работя в Сиатъл. Там обичаме да мислим, че сме малко по-интересни от обикновените криминални адвокати. Ами ти?

АЗ

С какво се занимавам ли? Или дали се смятам за интересна?

За учудване и на двама ни вече флиртуваме, поне мъничко.

РИК

И двете.

Кимвам след сервитьорката, която се отдалечава.

АЗ

Всъщност преди работех каквото и тя.

РИК

Преди кое?

АЗ

Преди да осъзная, че има и по-вълнуващи начини да си плащаш наема.

Винаги си личи по очите – по онова бегло, почти недоловимо затишие, когато зад тях започва да се прокрадва идея. Претегля наум възможните обяснения за онова, което току-що му казах. Решава, че си е въобразил.

РИК

А откъде си, Клер? Опитвам се да позная по акцента ти.

От Вирджиния, по дяволите. Неслучайно изговарям гласните толкова напевно.

АЗ

Аз съм оттам... откъдето искаш да бъда.

Усмивка се. Усмивката му е хищническа и нахъсана, сякаш казва: „Значи бях прав“.

РИК

Никога не съм срещал момиче оттам.

АЗ

А срещаш много момичета, нали?

РИК

Съчетавам пътуванията по работа с известно количество забавления.

АЗ

Преди да се прибереш при съпругата и децата си в Сиатъл.

Рик се намръщва.

РИК

Кое те кара да мислиш, че съм семеен?

АЗ

(насърчително)

Мъжете, по които си падам, обикновено са такива. Онези, които знаят как да се забавляват.

Макар вече да е сигурен, не прибързва. Отпиваме от питиетата си и той ми разказва за някои от своите клиенти в Сиатъл – известния тийнейджърски идол, който си пада по непълнолетни момичета; прочутия хеви метъл мъжкар, който е гей, но не смее да си признае. Небрежно подчертава колко много пари могат да се изкарват от онова, с което се занимава – изготвянето на договори за лица, които е твърде малко вероятно да ги спазват, налага нуждата от хора като него при всяка стъпка от процеса – от сключването на договора до евентуалното му прекратяване. Накрая, когато изглеждам подобаващо впечатлена от всичко това, той предлага, след като моят приятел очевидно няма да дойде, да отидем някъде другаде, в ресторант или клуб, където предпочитам...